Downloaded From:
Telegram: @ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: /آرمان پښتو کتابتون

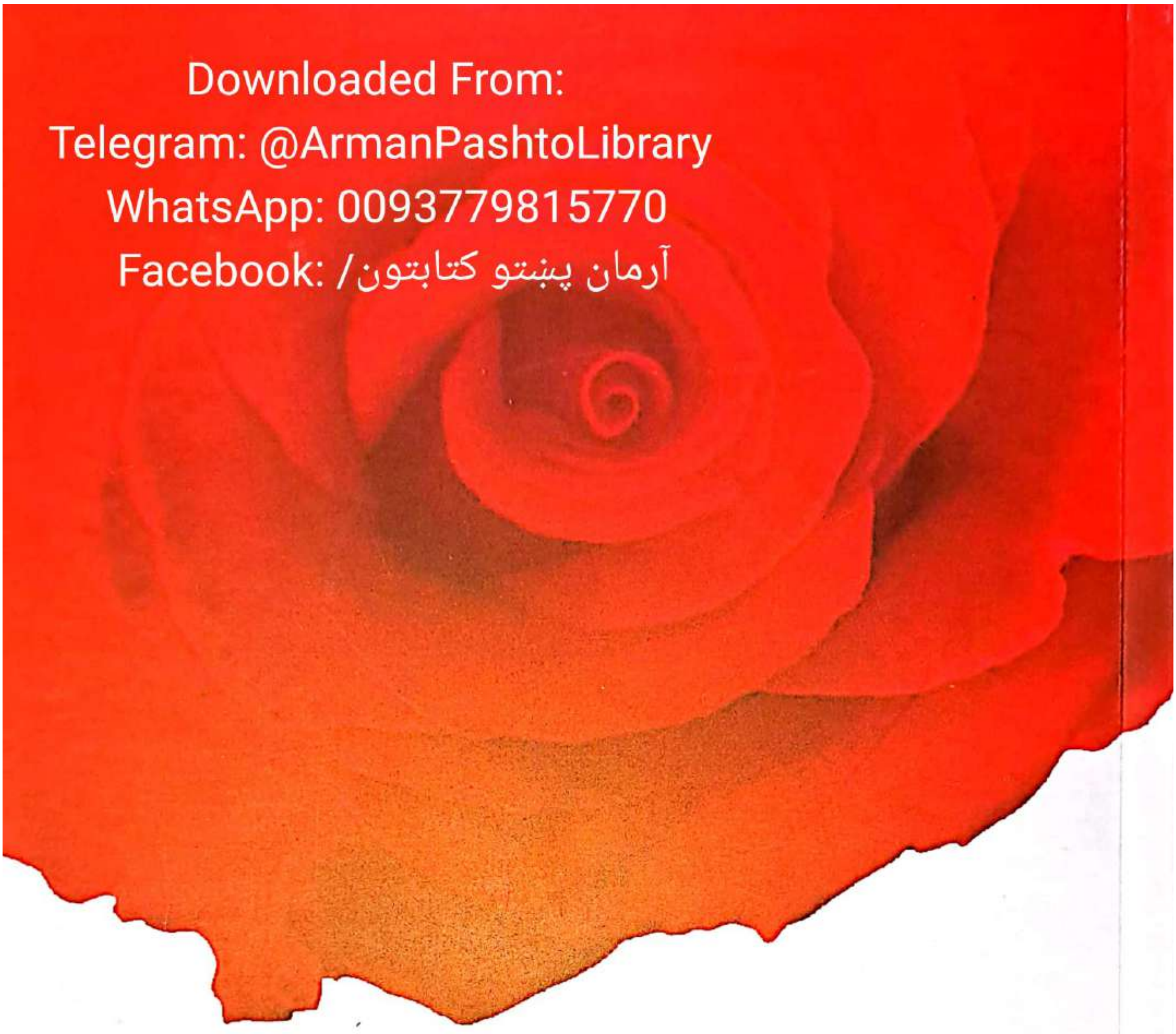

مین کړوال

ناول

مینه‌کې د پای ټکی نشته،
یوازې کامې دي، کامې!

نعمت الله رحیمي

میین کډوال

مینه کې د پای ټکی نشته، صرف کامې دي، کامې!

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

Downloaded From:
Telegram: @ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: /آرمان پښتو کتابتون

بسم الله الرحمن الرحیم

مېين کډوال

لیکوال: نعمت الله رحیمي

بیاکتنه: احمدشاه ویاړ

خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی

ډیزاین: حسیب‌الرحمن ساحل

چاپځی: وایګل چاپ

چاپ کال: ۱۴۰۱ / ۲۰۲۲

بیه: ۷۰؋

پته: افغانستان-کابل، دریمه ناحیه، د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ

ISBN: 978-9936-653-65-8

0202 504 652, 0798 98 96 96

aksosbookstore@gmail.com

aksos book store aksosbookstore

www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي.

ډالۍ

ډالۍ هغوی ته چې؛ تل يې زما ملاتړ کړی دا مالومـه ده چـې سـتاينه او ملاتړ يوه ناتوانه ته توان وربښي په همدې ډول دا د ملګرو او لوسـتکو ملاتـړ و چې زه يې د لا نورو کتابونو ليکلو ته لېواله کړم. ډالـۍ زمـا قـدرمنو وروڼـو ته، ډالۍ زړه ته را نـږدې ملګـري ډاکټـر ذبيح اللـه ګـلاب زوی تـه او ډالـۍ مهربانه صفي الله ناصري ته. نېکمرغه يم چې تاسو لرم.

Downloaded From:
Telegram: @ArmanPashtoLibrary
WhatsApp: 0093779815770
Facebook: /آرمان پښتو کتابتون

ښایست

> **هومره نوم د عاشقۍ ورباندې مه ږده**
> **چې د یار په غم کې نشي قلندر څوک**

ستر رحمان بابا

ورځنی ژوند مخصوصاً زموږ افغانانو ژوند له سوژو ډک دی.

که څه هم ډېری داستانونه د تصور پر بنسټ لیکل کېږي خو دا مالومه خبره ده چې د هر لیکوال تصور یې له اطرافیانو څخه الهام اخلي، هره کیسه، هر داستان او هر تصور د رښتیني ژوند یو تصویر دی او ما ډېر کوښښ کړی چې په دې داستان کې هم له تصور څخه ډېرې رښتینې پېښې د داستان په ژبه انځور کړم.

که څه هم دا د مینې یوه کیسه ده خو له مینې ور هاخوا دلته د افغانانو د ژوند ناخوالې او د تېرو څو کلونو ډېرې پېښې وودل شوې دي. هیله لرم چې په مینه یې ولولئ او د ناول په هېنداره کې ځان وګورئ او خوند ترې واخلئ.

مینه او مننه

نعمت الله رحیمي

۱۴۰۱ل، د اسد ۹مه، کابل

۲۰۱۹ز - کابل

پسرلي لومړی ورځ وه، توره وربځ وه، د اسمان پړکهار تر غوږ کېدو، د پسرلي لومړی باران او د پسرلني سمستر د پیل لومړی ورځ وه، غالب د ښوونځي څخه د فراغت څلور کاله وروسته پوهنتون پیل کړی و له لمانځه وروسته یې د ځان تیارولو باندې پیل وکړ ۶:۳۰ بجې کېدونکې وې غالب یې د مور خونې ته ورغی ویې ویل:

-ادې! زه ځم

غالب په منډه ولاړ مور یې ورپسې ورغله غږ یې کړ:

-زویه! یو څه خو وخوره کنه بیا ولاړ شه

غالب غږ کړ:

-نه مورې! لاره اوږده ده وروسته خو بیا موټر هم نه پیدا کېږي هلته به یو څه وخورم

- ښه زویه! ځانته پام کوه

غالب ولاړ د کلي کوڅه کې خپل ملګري ولید، ملګري یې وویل:

-واه واه! زموږ د سیمې روښانه څراغ اخر هم په رښتیا بل شو

غالب ودرېد ویې ویل:
-مطلب؟
-خو وروسته له څلور کالو پوهنتون پیلوې که ډېر نه وي نیمه ورځ خو به زموږ. غوږونه ارامه وي.

غالب موسک شو ویې ویل:
-ځه بې غمه شه! نیمه ورځ نه ټوله ورځ نه راځم.

غالب ولاړ د سړک په سر درېدلی و شېبه وروسته یو موټر راغی پکې کېناست او ولاړ...

د کابل پوهنتون ته ورسېد پوهنتون ته دننه شو، شاوخوا یې وکتل ویې ویل:
-سم لوی ځای دی!

د اقتصاد پوهنځي تعمیر ته دننه شو خپل ټولګي ته دننه لاړ یو هلک موبایل لاس کې نیولی و د ډزو غږونه راتلل نور څوک نه ښکارېدل غالب وویل:
-دا هم پابجي کوي!

مخکې ولاړ په دریم قطار کې کېناست څو شېبې وروسته څو نجونې راغلې لومړۍ ورځ وه ځکه ټولګی بې رنګه ښکارېدو، ګړۍ وروسته محصلین زیات شول، کم کم صنف ډک شو، غالب له ځینو محصلینو سره معرفي شو د پوهنتون لومړۍ ورځ همداسې تېره شوه...

د مازيگر وخت کېدونکی و، غالب کورته راستون شو، کور ته دننه لاړ، خونې ته دننه شو، مور او ورور يې ناست وو غالب کېناست ورور يې ورويل:
-هن! راغلې څنگه وه لومړۍ ورځ؟
-څنگه به وه؟ تاسو زه خپل زړه ته چېرته پرېښودم؟ زما د رياضي جمع او منفي لا ندي زده اقتصاد به څه زده کړم؟

ورور يې غلی شو شېبه وروسته يې وويل:
-غالبه! هرڅه به دې زده شي خو زه د ځان لپاره نه وايم ستا په گټه وايم، دا انځورگري او نور کارونه چې ته يې کوې دا د وخت تېرولو ته ښه دي خو راتلونکي کې بيا په درد نه خوري
-منه منه! چې ما ته دومره پام کوې، خو وبه گورو چې اقتصاد له ما څه جوړوي داسې نه چې نه ددې دين پاتې شم نه د سادين.

غالب له خونې ووت، خپلې خونې ته لاړ، د سبا ورځې اندېښنې يې کولې چې گواکې سبا به درسونه پيل وي خو وخت يې اندېښنو ته پام نه کولو همداسې په تېرېدو و، شېبه وروسته يې مور ور غږ کړ:
-غالبه! زويه راځه ډوډۍ تياره ده

غالب لاړ...
ډوډۍ يې وخوړله، بېرته خپلې خونې ته لاړ لمونځ يې وکړ او ويده شو...
شپه سبا شوه، د چرگانو بانگونه تر غوږ کېدل، غالب پاڅېدو اودس او لمونځ يې وکړ، له لمانځه وروسته يې ځان تيار کړ او د کور څخه وتلو پر وخت يې ورور وليد ويې ويل:

-ته خو سخت لېواله یې او بیا وایې اقتصاد مې نه خوښېږي خو دومره وختي روان یې.
-یاره! په یو کې مې نه پرېږدې

غالب همداسې روان شو، پوهنتون ته ورسېد ټولګي ته دننه شو، ټولګی تش و څوک نشته وو، له څوکۍ یې خاورې په کتابچه ټک وهلې او کېناست له جیب یې موبایل را وویست فیسبوک یې خلاص کړ، همداسې موبایل کې بوخت و چې د ټولګي دروازه خلاصه شوه غالب شاته ور وکتل، یوه نجلۍ ولاړه وه، له څېرې ډېره معصومه او په رنګ ښکلې وه، نجلۍ وویل:
-وبښئ د اقتصاد لومړي سمستر ټولګی همدا دی.

غالب د نجلۍ ښایست ته په کتو کې غرق و، نجلۍ بیا وویل:
-اوووی! اورې

غالب وویل:
-هو هو همدا دی.

نجلۍ ټولګي ته دننه شوه، غالب همداسې ناست و او په فیسبوک کې بوخت و، په غلطۍ کې ترې یوه ویډیو پلې شوه یو اواز شو:
-په شنو پټو کې ناست یمه نو خو نو.

ویډیو یې ژر بنده کړه نجلۍ څټ ته را وکتل او یو دم په خندا شوه غالب وویل:

-وبښه! غلطۍ کې پلې شوه.

نجلۍ په خندا وویل:
-دا هغه کسکر دی ههه.
-ته یې څه پېژنې؟
-ما ته مې خور په واټسپ کې لېږلې وه ویډیو...

غالب له ځانه سره وویل:
-نه نه خبرې به نه زیاتوم ګني بیا به فکر وکړي چې: "له چانس ګټه اخلم".

ویې ویل:
-ښه! سمه ده.

نجلۍ غلې شوه، غالب هغسې فیسبوک کې بوخت و چې نجلۍ بیا وویل:
-وبښه.
-اممم مهرباني څه دې ویل؟
-ما ویل چې مهالوېش درسره نشته.
-نه تراوسه خو یې نه دی راکړی.

څو شېبې وروسته، نور محصلین هم راغلل ټولګی ډک شو د غالب څنګ ته یو ځوان کېناست غالب وویل:
-ستا نوم څه دی، دلته خو ټول لکه مړي غونډې ناست څوک له چا سره خبرې نه کوي، هر چا یې موبایل ته سر ټیټ کړی.

هلک موسک شو ویې ویل:
-زما نوم شوکت دی، او ما هم زړه نشو کولای چې تاسره خبرې وکړم.
-نه! خو ښه وو چې ما خبرې وکړې گني د پوهنتون دوره بې له ملگرو سخته وي.

غالب او شوکت تر ډېره د یو بل سره په خبرو بوخت وو...

د لومړي ساعت د کوچني اقتصاد لیکچر ختم شو تفریح شوه ډېر محصلین د باندې ووتل خو غالب او شوکت لا پر خپل ځای ناست وو غالب وویل:
-شوکته! یو څه ووایم خاندې نه؟
-نه ته خو ووایه!
-هغه نجلۍ باندې مې زړه بایللی.

شوکت په خندا وویل:
-ههه! څنگه دومره ژر لا یې پېژنې هم نه؟
-وبه یې پېژنم خو بس اوس زړه سره څه کولای شو...؟

شوکت یوه شېبه غلی شو، ویې ویل:
-خو هغه خو دومره ښکلې هم نه ده، دغه شاته یې چې ناسته ده دا نجلۍ ډېره ښکلې ده.
-هه! نه نو زه سبق ته راغلی یم، داسې هم نه چې هرچا باندې مېین شم.
-اممم! زړه دې خو گومان مې نشي چې هغه به تش در وگوري.

غالب موسک شو ویې ویل:
-ته صبر وکړه زما یو هنر شته چې ټول به بیا راته وګوري...

دوهمه ورځ هم تېره شوه غالب کور ته راغی بیک یې څټ ته اچولی و نور هرڅه یې ورسره بېرته کورته یوړل خو زړه یې پاتې و ځکه خو غالب بې تابه ښکارېدو...

کور ته دننه شو خپل بیک یې کېښود او بېرته د باندې ووت د کور مخې ته ناست و چې ملګری یې راښکاره شو ویې ویل:
-غالبه!

غالب سر ورپورته کړ ویې ویل:
-څه دي؟
-راځه کنه ګیم ته زه اوس انلاین کېږم یو ټي ډي اېم به وکړو.

غالب غلی و ملګري یې بیا غږ وکړ:
-سمه ده کنه؟

غالب ورو وویل:
-زه نور پابجي پرېږدم د فرمان کسکر شعرونه ګورم.

ملګری یې په خندا شو ویې ویل:
-هه ښه!

ملګری یې لاړ، ماښام کېدونکی و د شپې ډوډۍ یې وخوړله او خپلې خونې ته ولاړ...

تیاره د سبا په سوچونو رڼا شوه، لمر بیا پر ځمکه خور و غالب د پوهنتون په لور روان شو...

د ګڼه ګوڼې له امله لږ ناوخته ورسېد ټولګي ته دننه شو خو لا استاد نه و راغلی څو نجونې ناستې وې له یوبل سره یې خبرې کولې یوې نجلۍ وویل:
-دا نو څه رقم شو! وای فای شته پاسورډ یې نشته.

غالب له ځانه سره وویل:
- همدا یې وخت دی یو کار وکړه!

خپل بیک یې کېښود، لنډه شېبه وروسته د تختې سر مېز باندې لپ ټاپ ته نږدې ورغی لګیا و پکې چې شېبه وروسته یې لپ ټاپ لوی سکرین ته وصل کړ ویې ویل:
-دا د وای فای پاسورډ دی که د چا پکار وي...

بېرته خپل ځای ته راغی شوکت د واره وویل:
-دا د څنګه پیدا کړ؟
-هه! ته نشې پوهېدلی بس پر بېرده یې.

شوکت ټینګار وکړ ویې ویل:
-خو بیا هم دا خو هرڅوک نشي کولای.

غالب له شېبې چوپتیا وروسته وویل:
-هسې دا اقتصاد زه په خپل زړه نه وایم زما مینه له انځورګرۍ او کمپیوټر ساینس سره ده او دا شیان مې پخوا زده کړي وو ما ایتیکل حیکینګ انلاین زده کړی ده.

استاد ټولګي ته دننه شو، ډېرو نجونو شاته د غالب خواته ورکتل خو د چا توجه یې چې غوښته هغې هېڅ له کتابچې سر نه پورته کولو...

لومړی ساعت خلاص شو، شوکت وویل:
-یاره! دا احصائیه خو بیخي سخته ښکاري زه ځم یو څه وخورم وږی شوم.

شوکت لاړ غالب ټولګي کې ناست و او په قلم یې لوبې کولې، چې شېبه وروسته شوکت په خندا راغی غالب وویل:
-څه شوي؟؟ چې خوشاله یې؟

شوکت موسک شو ویې ویل:
-د نجلی نوم مې درته پیدا کړی.
-رښتیا!؟

-هو خو دا نجونې ډېرې تېزې دي دومره کم وخت کې یې بیا یې د واټسپ گروپ جوړ کړی ده.
-ښه خو تا یې نوم څه ولیدلو؟
-یاره خو هلته ناسته وه موبایل ته مې ور وکتل بل چا مسیج کړی و لیکلي وو "څنگه یې گلابو"

غالب په غوسه وویل:
-نه نو دا نوم خو د هغې له څېرې سره هېڅ نه جوړېږي.

غالب غلی شو، له ځانه یې ویل:
-گلابو! اممم، یانې گل ببو، نه نه یو وار حاضري جوړه شي خپله به مالوم شي.
غالب څو شېبې غلی و، بیا یې له ځانه سره وویل:
-که نوم یې گل ببو وي، دا خو زما د نیکونو د وخت نوم دی.

له همدې سره استاد ټولگي ته دننه شو، شور ماشور ختم شو ټولگي کې چوپتیا خوره شوه چې دروازه ټک ټک شوه یو ځوان و غږ یې کړ:
-یو کس دې په یوه پاڼه کې د ټولو نومونه ولیکي بیا یې دې د پوهنځي دفتر ته راوړي چې حاضري مو چاپ شي.

غالب لاس پورته کړ ویې ویل:
-زه به یې ولیکم بیا یې دروړم.

کس بېرته لاړ غالب شوکت ته وویل:
-ما ته یوه سپینه پاڼه راکړه!

شوکت پاڼه ورکړه ویې ویل:
-یاره! د یو نوم لپاره دومره زحمت وباسې؟
-ته غلی شه! زه ښه پوهېږم چې څه وکړم.

غالب لاړ د څو کسانو نومونه یې ولیکل چې د هغې نوبت را ورسېد ورغی، ویې ویل:
-وښه نوم او د پلار نوم؟

نجلۍ سترګې راپورته کړې غالب ته یې وکتل او په موسکۍ لهجه یې وویل:
-ګلابو... نه وښه، هوسۍ د پلار نوم عبدالغفور.

غالب په لړزېدلو لاسونو نوم ولیکلو هوسۍ وویل:
-یخه تبه لرې لکه چې کُرونا یې؟

غالب ورو وویل:
-د مینې تبه ده اغلې ګلابو.

هوسۍ په غوسه وویل:
-په دغه نوم یوازې زما نږدې ملګري ما ته غږ کوي، په خپل حد کې اوسه.

غالب غلی روان شو...

رخصتي شوه خو غالب خپه ښکارېدو شوکت وويل:
-ياره نو ته زړه مه خوره، لومړيو کې تولې نجونې دغسې کوي وروسته به هرڅه سم شي.
-پرېږده ياره! ژوند کې مې مينې ته وخت نه ورکولو چې مېين شوم اوس مينه ما ته وخت نه راکوي.

شوکت د غالب په اوږه لاس کېښود ويې ويل:
-غم مه کوه زه درسره مرسته کوم ما داسې ډېرې ستونزې حل کړې دي.

غالب څه ونه ويل، لنډه شېبه وروسته شوکت بيا وويل:
-رښتيا! تا ته يې څه وويل چې داسې خپه شوې؟

غالب سوړ اسويلی وويست ويې ويل:
-زه يې تر تاثير لاندې راغلم لاسونه مې رېږدېدل ويل يې: "تبه لرې؟" ما وويل : "د مينې تبه لرم اغلې گلابو" نور غوسه شوه.

شوکت يو دم په خندا شو ويې ويل:
-هه! څومره ساده يې نو دومره ژر خو د مينې په اړه هېڅ مه وايه لومړی يې له ملگرتيا پيل کړه.
-نه نه! له مانه ملگرتيا نه کېږي نجونو سره مې ملگرتيا کله هم نه ده کړې او نه يې کوم.

د غالب او شوکت لاره بېله شوه غالب د خپل منزل په لور روان شو او شوکت د خپل...

-یوه ورځ وروسته.

غالب په ټولګي کې ناست و، شوکت راغی کېناست غالب غلی و شوکت وویل:
-څه شوي زړګیه؟ ولې غلی یې؟

غالب په غوسه وویل:
-پرېږده اعصاب مې خراب دي.
-هسې ستا لپاره مې ټوله شپه سوچونه وکړل یوه لاره مې پیدا کړه.

غالب شوکت ته ږد ږد وکتل ویې ویل:
-تېر یم ترې، ماما مې رښتیا وایي چې «نجونو» او «بس» پسې به منډې نه وهې، ما یوه غلطي وکړه!

شوکت موسک شو، ویې ویل:
-ته میین نه یې دروغ وایې، په مینه کې د پای ټکی نه وي یوازې کامې وي، کامې...
-ښه سیي ده زه میین نه یم خو ته خپله خبره وکړه څه سوچ دې کړی؟
-نه اوس یې نه وایم تا اول نازونه وکړل.

- ووایه نو!
-ښه ګوره د رخصتۍ وخت کې به ورشې او کتابچه به ترې وغواړې ووایه چې ما نوټ ونه لیکلو همغه پرونۍ تبه بهانه کړه، ووایه چې ناروغ وم.
-ښه نو په کتابچه څه وکړم؟
-کتابچه به ځان سره کور ته یوسې خپله شمېره به پکې ولیکې سبا به یې ورکړې.

غالب په غوسه وویل:
-پرېږده یې! زه شمېره چا ته نه ورکوم خو کتابچه اخلم ترې که خپله یې شمېره لیکلې وه ښه، ګنې هېڅ...

د رخصتۍ وخت کېدونکی و غالب په نجلۍ غږ وکړ:
-هوسۍ!

نجلۍ شاته را وکتل ویې ویل:
-څه دي؟
-امم ما نوټ نه دی لیکلی ناروغ یم که کتابچه د راکړې...
-ګوره زما خط خراب دی پرې پوی به نشې.
-پوهېږم پرې، ته یې راکړه سبا یې حتماً درته بېرته راوړم

هوسۍ کتابچه ورکړه رډ رډ یې ور وکتل ویې ویل:

-گوره که کُرونا وې نو له ما لرې اوسه او بل اوس خو به کتابچه درکړم خو صنف کې نور هم شته بل ځل یې له بل چا واخله.

غالب کتابچه ترې واخیسته خپل پر ځای کېناست او شوکت یې په ځټې ووهلو ویې ویل:
-ستا د لاسه یې دومره لیکچر راکړ.

پوهنتون رخصت شو غالب کورته راغی...

کورته ورسېد بې سلامه دننه شو مور یې وویل:
-عجیبه وخت شو، خلک سبق وایي عقل یې ډېر شي ستا خو ورځ په ورځ کمېږي
-ولې څه مې کړي؟
-دې بوډۍ مور ته یو سلام نه اچوې.
-ښه سلام! بس سیي شو؟

په غوسه خپلې خونې ته دننه شو، څو شېبې همداسې ناسته و، کتابچه یې را واخیسته او له غوسې یې کتابچه ځیرې کړله او په همدې غوسه کې خوب غلبه پرې وکړه ویده شو...

ګړۍ وروسته یې سترګې پرانیستې څو شېبې غلی ناست و، یودم یې له ځانه سره وویل:
-اه دا ما څه وکړل د بېچاره نجلۍ ټول نوټونه مې ورته برباد کړل.

په همدې افسوس کې شپه سبا شوه، پوهنتون ته روان شو وختي ورسېدو د پوهنتون په بڼ کې تر یوې ونې لاندې ناست و شېبه وروسته هوسی راغله د پوهنځي تعمیر ته دننه کېده چې غالب ور غږ کړ:
-وبښه! څو شېبې وخت راکولای شې.
-څه! څه شوي؟
-یو وار راشه دلته کېنه.

هوسی ور روانه شوه، همداسې ولاړه وه غالب وویل:
-کېنه!
-نه کېناستو ته وخت نه لرم ژر ووایه هرڅه چې وایې.

غالب پورته ور وکتل، هوسی بانه له یو بل سره ور وستل غالب وویل:
-ستا د نوټونو کتابچه رانه ورکه شوې.

هوسی څه ونه ویل او همداسې روانه شوه، شېبه وروسته غالب هم ټولګي ته ورغی، ټولګي ته دننه شو...

پر خپل ځای ناست و لا ټولګی تش و ځینې محصلین نه وو راغلي یوه نجلۍ دننه شوه او د غالب څنګ ته پر څوکۍ کېناسته ویې ویل:
-زما نوم وړانګه دی، هغه اول قطار کې کېنم
-ښه
-امم! ما ویل چې ته خو په دې شیانو پوهېږې زما موبایل کې یوه ستونزه ده راته جوړ به یې نه کړې.

غالب د هوسی خواته ور وکتل ويې ويل:
-نه زه نه پرې پوهېږم.

وړانګه لا ناسته نه وه چې شوکت راغی غالب وړانګې ته وويل:
-که زحمت نه کېږي پر خپل ځای کېنه دا زما د ملګري ځای دی.

وړانګه خپل ځای ته ولاړه، شوکت کېناست ويې ويل:
-اوه! ياره ستا مينوال خو ډېر زيات شوي.
-غلی شه ياره!
-ښه خو څه يې ويل؟
-خوده موبايل کې يې څه ستونزه وه.
-ښه خو څنګه شوه د کتابچې مشوره څه ګټه يې وکړه.

غالب په شوکت ورپورته شو ويې ويل:
-خاورې مشوره! زه به له تاسره ګورم.

شوکت منډې کړل او غالب ورپسې و، د پوهنتون بڼ کې دواړه ودرېدل ستړي شول شوکت وويل:
-خير خو ګوره يوه بله مشوره درکوم.
-نه يې غواړم ستا دا بېکاره مشورې.
-ته خو غوږ شه باور وکړه دا به ګټه وکړي.

غالب او شوکت دواړه کېناستل شوکت وويل:

-داسې به وکړې چې هغې نجلۍ سره به اړیکې وساتې ارواپوهنه وايي چې کومه نجلۍ درسره مینه لري او له بلې نجلۍ سره د وګوري نو اور پرې بلېږي کېدای شي داسې څه نا څه خو وشي، نور د خپل زړه...

لنډه شېبه وروسته غالب وویل:
-یانې اوس ورشم موبایل یې جوړ کړم ورته او د ځان په خاطر د هغې زړه هم مات کړم؟
-نه زه خو نه وایم چې یاري ورسره وکړه، ملګرتیا ملګرتیا...

غالب په سوچ کې ډوب شو شېبه وروسته یې وویل:

-رښتیا! فلمونو کې مې هم همداسې لیدلي.
-نو زه خو تا ته خوشي مشوره نه درکوم.

غالب او شوکت د ټولګي په لور روان شول، غالب یې پر ځای کېناست شوکت راغی ویې ویل:
-پاڅېږه! دلته څه کوې؟
-څه به کوم؟ ولې
-تراوسه مې څه ویل درته ورشه ثواب وګټه.
-ثواب؟
-هو! د نجلۍ موبایل ورته جوړ کړه.

شوکت ټينګار وکړ غالب يې په زوره له خپل ځای پاڅولو د نجلۍ خواته ور روان شو ويې ويل:
-وبښه اغلې!

نجلۍ مخ ور واړو ويې ويل:
-مهرباني وکړه؟
-مخکې د ويل چې موبايل کې د څه ستونزه ده مرسته وکړم؟

نجلۍ په غوسه وويل:
-د موبايل ستونزه به حل شي خو ستا نه، غرور دې کم کړه زما موبايل به جوړ شي.

غالب ناهيلی بېرته خپل ځای ته راستون شو، شوکت وويل:
-خير زړه مه خوره له فطرته بدبخت يې.

څو شېبې دواړه چوپ وو، شوکت په خندا شو ويې ويل:
-هه! هغه شعر رښتيا و چې دېوالونه چې کاږه شي چپه کېږي تا ولې مخکې نازونه کول نجونې که ناز وکړي خير خو هلک ولې ناز وکړي؟

غالب په غوسه وويل:
-خوشي چټې مشورې راکوې يوه هم ګټه نه کوي
شوکت تک سور واوښت، شېبه وروسته غالب وويل:
-وبښه! ياره غوسه وم.

شوکت څه ونه ویل، غالب بیا وویل:
-خیر ده نو ته هم اوس داسې مه کوه.

شوکت مسک شو ویې ویل:
-هه! وګوره ما ته دې یو دوه زارۍ وکړې درسره پخلا شوم، همداسې د نجونو سره هم اوسه، یو لوی عالم وايي:
-نجونې د ناز ټوټې دي، او د نړۍ تر ټولو پیاوړی کس هم د ښځې موسکا ته اړتیا لري.

غالب رډ رډ ور وکتل ویې ویل:
-ښه ده، خو! دا لوی عالم څوک و؟

شوکت په خندا وویل:
-هه! نور څوک ستا د ماشومتوب ملګری شوکت خان
-هه ښه خو د ماشومتوب ملګری؟
-هو ما د ماشومتوب ملګری نه درلود هغه هم ته یې اوس وروسته به هم اوسې.

استاد ټولګي ته راغی، د احصائیې ساعت و استاد هوسۍ ته ګوته کړه هوسۍ وویل:
-ما ښیې؟
-هو تا ته وایم، تېر درس induced وایه.

هوسۍ شاته وکتل غالب ته يې په غوسه کتل غالب نظر ترې غلا کړ ځان يې له شوکت سره بوخت کړ، استاد بيا غږ کړ:
-ولې غلې يې؟

هوسۍ هېڅ ونه ويل همداسې غلې وه استاد وويل:
-کېنه! ټول داسې خدای وهلي ياست له لومړيو ورځو درس نه وايئ.

غالب شوکت ته وويل:
-وګوره د همغه لوی عالم مشورې د لاسه خوارکۍ د ټولو مخ کې وشرمېده.

شوکت څه ونه ويل، شېبه وروسته استاد وويل:
-دا لپ ټاپ ولې سکرين سره نه وصلېږي څه بې ډيسپلينه ټولګی مو دی.

استاد يوه شېبه غلی شو بيا يې وويل:
-نماينده مو څوک دی؟

يوه نجلۍ پاڅېده ويې ويل:
-نماينده خو مو لا ندی ټاکلی خو ټول غواړي غالب نماينده شي.

استاد ټولګي ته يو نظر وکړ ويې ويل:
-غالب څوک دی؟

غالب څه عکس العمل ونه ښود شوکت غږ کړ:

-دا دی غالب.

استاد وویل:
-غالبه! نور ته نماینده یې ورشه د پوهنتون د اي ټي له ټیم یو کس راوله چې دا سکرین وصل کړي ستونزه یې لویه ښکاري.

غالب له شېبې چوپتیا وروسته وویل:
-استاده! په دېوال باندې یوه پاڼه ده د اي ټي برخې شمېرې لیکلې زنګ ورته ووهه او زه نمایندګي نشم کولای.
-ښه خو نمایندګي ولې نه کوې؟
-زه دا د مزدورۍ کار نشم کولای.

ټولګي کې ټول په خندا شول، استاد موبایل له جیب را وباسلو ویې ویل:
-ښه غلي شئ درسي وخت ضایع کېږي زه زنګ ووهم چې یو کس راشي دا بلا وهلی جوړ کړي.

څو شېبې وروسته یو کس راغی، لپ ټاپ کې لګیا شو شوکت غالب ته وویل:
-وګوره! دا کس نجونو ته ځان ښیي چې ګواکي زه خو هم یوه پرزه یم.
غالب غلی و، هېڅ یې ونه ویل پنځه دقیقې ووتلې کس له لپ ټاپ سر راپورته کړ استاد ته یې وویل:
-نن ګوزاره وکړئ، ستونزه یې لویه ښکاري.

د دې خبرې سره غالب د واره له خپل ځایه پاڅېد د تختې مخې ته ورغی، ایچ ډي ایم ای کیبل یې له لوی سکرین وویست بېرته یې ور واچولو د لپ ټاپ سکرین پر لوی ټلویزیون څرګند شو غالب په غوسه وویل:
-چا ګومارلی یې؟ داسې ستونزې د سافټویر نه، د هارډویر وي په ځای د دې چې نجونو ته وګورې یو ځل به دې کېبل کتلی و.

کس غلی و، څه یې ونه ویل او همداسې ولاړ...

لومړی ساعت خلاص شو ټول له ټولګي ووتل وړانګه، شوکت او غالب په ټولګي کې ناست وو شوکت وویل:
-زه یو وار دباندې ځم زړه مې تنګ شو.

شوکت ولاړ غالب ناست و، شېبه وروسته وړانګه راغله ویې ویل:
-وبښه یو ځل خپل موبایل راکړه.
-ولې؟
-یو زنګ وهم زما د موبایل چارج ختم دی.

غالب موبایل ورکړ شېبه وروسته د وړانګې له دستکول د زنګ شرنګهار وخوت غالب وویل:
-دا څه دي؟ چارج نشته.

وړانګه موسکی شوه ویې ویل:
-نورې خبرې به بیا واټسپ کې کوو.

ولاړه بېرته پر خپل ځای کېناسته همدې وخت کې هوسۍ ټولګي ته راغله، شېبه وروسته شوکت هم راغی د وخت په تېرېدو. ټولګی ډک شو غالب وویل:

-ګوره شوکته د دې نجلۍ نیت راته ښه نه ښکاري.
-کومه نجلۍ؟
-همدا وړانګه، اوس یې په چل زما نمبر واخیست هسې نه ما ته بې ځایه هیلې پیدا کړي زه ړوند یم زه بې له خپلې «ګلابو» بل څوک نه وینم.
-نه یاره ته یې مه پرېږده چې هیلې وزېږوي مانا دا چې که یې مسیج وکړ له اوله یې سر ورخلاص کړه.
-ګورو به چې څه نیت لري.

د دوهم ساعت استاد راغی غالب لاس پورته کړ له استاد یې د باندې تللو اجازه واخیسته کتابتون ته لاړ څو شېبې غلی ناست و، شېبه وروسته یې له جیب موبایل را وباسلو د واټسپ د مسیج شړنګ شو خلاص یې کړ لیکلي وو:
-چېرته ولاړې؟

ژر یې شمېره وکتله خو کومه شمېره چې وړانګې ډایل کړې وه هغه شمېره نه وه بېرته یې واټسپ خلاص کړ پر پیغام پاڼه یې ولیکل:
-څوک یې؟

لنډه شېبه وروسته پیغام وکتل شو خو څه ځواب یې ورنه کړ بیا یې پیغام ولیکلو:
-څوک یې ووایه ګني بلاک کوم دې؟

دا ځل افلاین شو، غالب موبایل کېښود، لنډه شېبه وروسته یې بېرته را واخیست پروفایل یې خلاص کړ له شمېرې د لاندې یې لیکلي وو:
-~ګلابو~

د لنډې شېبې لپاره غالب په هوا ګرځېدو له ځان سره یې وویل:
-اه! زما پام نه و، یو وار دا شوکت نه وي؟

ژر یې واټسپ خلاص کړ پیغام یې ولیکو:
-ګوره شوکته! داسې ټوکې مې نه خوښېږي.

له همدې پیغام سره واټسپ انلاین شو لنډه شېبه وروسته د پیغام ځواب راغی:
-ګلابو.. وښه هوسی، د پلار نوم عبدالغفور.
غالب حک حیران و، همدې وخت کې شوکت هم کتابتون ته راغی د غالب څنګ ته پر څوکۍ کېناست غالب موبایل په لاس کې نیولی و او همداسې یې د واټسپ پیغام پاڼې ته کتل شوکت وویل:
-د چا په یاد کې ډوب یې؟

غالب شوکت ته موبایل ور وښود ویې ویل:

-وګوره

شوکت ټول پیغامونه وکتل ویې ویل:
-واه ته خو ډېر تکړه یې وخته دې شمېره ترې واخیسته
-اه! یاره ما نه شمېره ترې اخیستې، نه مې ورکړې جالبه خو همدا ده چې زما شمېره یې له کومه کړې؟؟
-ته لږ سوچ وکړه حتماً تا ورکړې څه پېریان خو نلري
-نه خو بس مخکې هغه وړانګې شمېره واخیسته بس
-ښه! ته ترې وپوښته چې شمېره یې له کومه کړې.

غالب پیغام ولیکو:
-هرڅوک چې یې خو زما شمېره تا له کومه کړه.

شېبه وروسته د پیغام ځواب راغی:
-نه پوهېږې چې ټولګي کې یم اوس پوښتنې مه کوه.

غالب موبایل بند کړ بېرته ټولګي ته لاړ او خپل کتابونه یې راواخیستل کورته ولاړ...

ګړۍ وروسته کور ته را ورسېد دروازه یې ټک ټک کړ څو شېبې دروازه خلاصه نه شوه موبایل یې له جیب را وویست کوچني ورور ته یې زنګ ووهلو شېبه وروسته د کور دروازه خلاصه شوه غالب په غوسه وویل:
-چېرته مړ یاست یو ساعت کې دروازه نه خلاصوئ.

کوچني ورور يې سر ښکته اچولی و ويې ويل:
-کور کې څوک نشته ما پېجي لوبه کوله ايرپاډز مې غوږونو کې وې څکه مې ټک ټک وانهورېدلو.
-يو خو دې خدای د دې پبجي ببخ وباسي لمونځ او اودس مو هېر کړی شپه او ورځ پبجي پبجي...

غالب يې خپلې خونې ته روان شو ورور يې له ځانه سره وويل:
-ستا د لاسه هم ډراپ رانه پاتې شو هم يې مړ کړم.

غالب شاته ور وکتل ويې ويل:
-غېږ دې اورم، که داسې د جنګ شوق لرې سرحد ته ولاړ شه چې در مالوم شي.

غالب يې خونې ته دننه شو کېناست له ځانه سره يې وويل:
-دا څه لوبه روانه ده اخر؟
د پيغام شرنګ شو، واټسپ يې خلاص کړ ليکلي يې وو:
-وړانګه زما د ښوونځي ټولګيواله ده ما ورته وويل چې ستا نمبر واخلي څکه ما نشو کولای، ته په ما مېين شوی يې دا خبرې ټول ټولګيوال کوي او ټولګي کې زموږ يو ګاونډی دی د واره يې زما وروڼو ته خبر ورکړی و، زه دلته د مينې او مينتوب لپاره نه راځم که نه غواړې څه در وشي نو له ما لرې اوسه دا د دواړو په ګټه ده.

غالب د پیغام له لوستلو وروسته د ګلابو نمبر بلاک کړ او شوکت ته یې زنګ ووهلو ټولې خبرې یې ورته وکړې شوکت وویل:
-یاره ته څومره ډارن یې مینه به داسې وي.
-خبره د وېرېدو نه ده زه خو هلک یم خو هسې نه زما د مینې په خاطر هغه نجلۍ پوهنتون کې بدنامه شي.
-ته هم ښه وایې خو خیر سبا به خبرې کوو.

موبایل یې بند کړ، غالب پرېوت خوب غلبه پرې وکړه ویده شو...

را ویښ شو، خونه کې تیاره خوره وه موبایل ته یې لاس کړ سکرین بَل شو ویې ویل:
-اااه! ۱:۲۴ دا څه ډول ویده شوی یم اوس به دا پاتې شپه څنګه تېروم؟

د موبایل ډېټا یې روښانه کړه، لنډه شېبه وروسته یې ډېټا بېرته بنده کړه د موبایل فلش یې روښانه کړ خپل بیک یې را واخیست د خوب ګولۍ یې را واخیستې ویې خوړلې بېرته پرېوت او ویده شو...
شپه د ګولیو په زور تېره شوه، تورې وربځې تر سترګو کېدې څو شېبې وروسته تېز باران پیل شو غالب د باران شړنګهار اړ کړ سترګې خلاصې کړي را ویښ شو ژر یې د موبایل ساعت ته وکتل په منډه یې ځان تیار کړ له خونې یې د باندې ووت کوچنی ورور یې په پېجي بوخت و، غالب وویل:
-غټ سریه! کور کې څوک نشته ۹:۳۰ بجې شوې دې کفر کېدو که د راویښ کړی وای.

ورور یې غبرږ وانه وربېدلو غالب د باندې ووتلو د کور انګړ کې موټر ولاړ و
بېرته دننه شو په لوړ اواز یې وویل:
-د لالا موټر ولې په کور کې دی؟
-پرون یې کوم ملګري سره و، سهار یې کور ته راوست او چیغې مه وهه
کوڼ نه یم.

غالب له ځانه سره وویل:
-ناوخته هم ده لالا خو هسې نشته موټر به بوځم.

د موټر کلي یې را واخیسته ورور یې په پېجي بوخت و او غالب موټر وباسلو
د پوهنتون په لور روان شو...

پوهنتون ته ورسېدلو موټر یې پارکېنګ کې ودرولو د پوهنځي خواته روان
و، درې ځوانان یې مخې ته راغلل ویې ویل:
-وبښه! یو ځل راشه لږ کار درسره لرو.

غالب بې له څه ویلو ورغی ویې ویل:
-څه خبره ده؟

یو ځوان وویل:
-د کومې نجلۍ خوبونه چې وینې او ځوروې یې زموږ د تره لور ده، که بل
ځل مو ورسره ولیدې بیا له ځانه ګیله وکړه.

غالب وويل:
-هه! ګواښ دی؟
-هرڅه چې فکر کوې همغه.
-ځئ ځئ! که مې مينه کړې نو د چا له پلار هم نه دارېږم.

يو بل ځوان وويل:
-ته پوهېږې زما پلار څوک دی؟ لږ سوچ کوه بيا خبرې کوه.

غالب روان شو وېې ويل:
-تاسو مالداره خلک خپل پلرونه نه پېژنئ تل همدا وايئ " پوهېږې پلار مې څوک دی؟ پوهېږې پلار مې څوک دی؟"

همداسې روان شو، شپېه وروسته د پوهنځي تعمير ته دننه شو د ټولګي دروازه يې خلاصه کړه د اخر قطار پر يوه څوکۍ کېناست ناوخته رسېدلی و لومړی ساعت خلاص شو تفريح شوه شوکت يې څنګ ته راغی وېې ويل:
-راځه کنه خپل ځای باندې کېنه.
-نه نه نور په هغه سپېره ځای نه کېنم.
-خو ولې؟
-بس خوند يې رانکړ ما له هغې سره د واده کولو نيت لرلو خو هغه راپسې د کوڅې لنډغر رالېږلي دي.

شوکت هېڅ ونه ويل ولاړ او خپل کتابونه يې را واخيستل د غالب څنګ ته پر څوکۍ کېناست غالب وويل:

-ته نو ولې راغلې.
-ولې ملګرتیا ده نو مجبور یم.

غالب وخندل، تفریح خلاصه شوه د بازارموندنې استاده ټولګي ته دننه شوه، شوکت وویل:
-ډېرې خبرې ونه کړې دا ښځه سړی ډېر بې عزته کوي ګوره
-هه! بس نور مې شرافت پرېښود خاندم خبرې کوم هسې نه فکر وکړي چې زړه یې رامات کړ داسې به وکړم چې راپسې مړه شي خو زه به یې څېرې ته هم ونه ګورم.
-نه یاره ستا مینه داسې وه؟
-اه مینه مې کړې وه څکه خپه شوم پرون یې پیغام ولېږلو ویې ویل رانه لرې اوسه سمدلاسه مې بلاک کړه خو بیا دې کار ته څه اړتیا وه؟؟ خو بس پرېږده یې ...

شپې ورځې او اونۍ تېرې شوې، غالب د ټولګیوالو د سترګو تور جوړ شو، د بازاریابۍ غوسه ناکې استادې هم له غالب سره ښه چلند کولو د هغې یادونه یې شاته واچول او خپل درسونه یې ویل د ۲۰٪ او ۶۰٪ ازموینو تر ټولو لوړې نومرې د غالب وې خو ګلابو ته یې په دې موده کې تش یو نظر هم ونه کړ...

د فاینل ازموینو ورځې را روانې وې غالب په پوره توګه بدل شوی و سر به یې تل کتاب ته ټیټ و د سهار وخت و تر ټولو مخکې راغلی و نوټ یې لیکلو د ټولګي دروازه خلاصه شوه ګلابو ټولګي ته دننه شوه او پر خپل

ځای کېناسته، غالب یې له کتابونو سر پورته نه کړ، شببه وروسته ګلابو له خپل ځای راپورته شوه د غالب خواته را روانه شوه ویې ویل:
-که کېږي خپل د نوټونو کتابچه راکړه ستا نوټونه ډېر واضح دي

غالب هېڅ ونه ویل، نه یې ور وکتل ګلابو بیا وویل:
-لکه چې پوی نه شوې؟ د نوټونو کتابچه...

غالب یې له ځای پورته شو او له ټولګي ووت د دهلېز په کونج کې ودرېدو او په سترګو یې بې اختیاره اوښکې روانې وې چې شوکت غږ وکړ:
-څه کوې راځه ټولګي ته.

غالب ور ونه کتل ویې ویل:
-ته ځه، زه درځم.

غالب خپلې اوښکې پاکې کړې او بېرته ټولګي ته ولاړ پر خپل ځای کېناست، شوکت ور وکتل ورته ځیر شو ویې ویل:
-سترګې د سرې دي لکه چې شپه او ورځ درس وایې لږ خوب هم کوه.

غالب څه ونه ویل شوکت ورو وویل:
-اوس خو به هم ورسره مینه نه لرې.

غالب په خندا وویل:
-هه! زه ښځې داسې څوک نه پېژنم چې ورسره مینه ولرم.

شوکت څه ونه ویل غلی و...

ټولګی ډک شو ټول راغلي و شوکت تېر درس لوستو وړانګې غږ کړ:
-شوکته! یو وار خو راشه.

غالب شوکت ته ور وکتل، شوکت برېتونه تاو کړل او ور روان شو...

څو دقیقې وروسته بېرته راغی غالب ته یې وویل:
-دلته شور ماشور دی راځه کتابتون ته.

غالب ورسره ولاړ کتابتون ته دننه شول، کېناستل شوکت وویل:
-یوه شېبه! درس مه وایه موضوع بل څه ده
-څه؟ څه شوي؟
-ته ولې داسې کوې؟
-څه مې کړي؟
-وړانګې ویل چې ټولو سره خاندې خبرې کوې خو هوسی ته تش سلام هم نه ورکوي.

غالب غلی و، لنډه شېبه وروسته یې وویل:
-نو زما څه کېږي؟ چې سلام ورکړم؟
-پرېږده یاره مخکې یې له تا نوټونه غوښتي وو او ته همداسې د باندې وتلی وې، ربښتیا! ته څکه د باندې کونج کې ولاړ وې
-بس پرېږده یې که د هغې په اړه نورې خبرې کوې خو هېڅ یې مه کوه.

شوکت غلی شو...

غالب له کتلو بېرته ټولګي ته ولاړ، مينه همغه مينه وه خو په ضد بدله شوې وه د مينې زور يې د درسونو په ويلو باسلو، همداسې وخت په تېرېدو و لومړی سمستر خلاص شو غالب هغسې تر ټولو لوړې نمرې اخيستې وې، نوی سمستر پيل و ځکه په صنف کې شورماشور و خو غالب غلی و دا ورځ هم تېره شوه غالب کور ته راغی...

کورنی غړو سره يو ځای ناست و، ورور يې ووېل:
-مننه

غالب پورته ور وکتل ويې ويل:
-مننه د څه لپاره؟
-هه مننه چې زما خبره د ومنله
-کومه؟
-همدا چې درسونو کې کوښښ کوې خو يوه خبره کوم، درس ووايه خو داسې مه اوسه ته چې چوپ وې ټول کور داسې ښکاري لکه هديره.

غالب سوړ اسويلی وويست ويې ويل:
-اه! لالا له تا به يې څه پټه کړم خو زړه کې مې هغه زور نشته.

ورور يې څه ونه ويل کوچني ورور يې خونې له بل سر غږ کړ:
-د جانان لېونی مينې د زړه زور زما اوبه کړ.

غالب په غوسه ووېل:
-اې څه ... يې.

چوپتيا خوره شوه، غالب يې موبايل له جيب را وباسلو د واره د پيغام شرنګ شو، شوکت و، ليکلي يې و:
-خبر شوې؟
-په څه شي؟

-ټول پوهنتونونه د دوه اونيو لپاره رخصت شول.
-ولې؟
-همدا د کُرونا لپاره.

غالب يې ورور ته ووېل:
-لالا يو څه وغواړم؟
-ووايه څه غواړې؟
-که موټر... موټر راکړې پوهنتونونه رخصت شول زه يو څو ورځې کلي ته ځم.
-هه نو ولې د ژبه بندېږي موټر خو يوازې زما نه دی، سمه ده.

غالب له خونې ووتلو مور يې په انګړ کې جامې وينځلې ور غږ يې کړ:
-ادې! زه کلي ته ځم
-قربان د شم زويه نو دا وخت؟
-هو ټول خلک ځي امن دی تر ماښام ۷ بجو به ورسېږم

مازیگر په خلاصېدو و چې غالب حرکت وکړ گړی وروسته د پلچرخي له ساحې تېر شو د کابل - جلال اباد په لویه لاره روان و موټر کې د شفیق مرید سندره چالانه وه:

د دې سترگو په پردو کې د تصویر دی
که په ټولو اینو کې د تصویر دی

موټر هغسې روان و د سندرې په دې بیت سره:

ښکارې ته هم زما قتل لوی اتل کړې
د دې ښار په منارو کې د تصویر دی

موټر ځای په ځای ودرېدو، غالب له ځان سره وویل:
-اوووف! ژوند دې راته عذاب جوړ کړی، چېرته وتښتم ستا له یادونو...

بېرته یې موټر روان کړ شېبه وروسته یې موټر بېرته وگرځولو بېرته د کابل په لوري روان شو...

شپه وه لارې خلاصې وې، گړی وروسته بېرته کورته را ورسېد موټر یې کور ته دننه کړ ورور یې وویل:
-ولې بېرته راغلې؟
-بس زړه مې ونه شو

غالب همداسې خپلې خونې ته لاړ او ویده شو...

د غالب سترې شپه بیا سبا شوه او سترې ورځ یې پیل شوه، راویښ شو سترګې یې پرانیستې د خونې دروازه خلاصه شوه مور یې غږ کړ:
-زویه! ویښ یې که نه؟ راځه چای تیار دی.

څو شېبې وروسته ورغی دسترخوان یې خور کړ تول ناست و، د غالب د موبایل شړنګ شو شوکت پیغام لېږلی و:
-موبایل دې ولې بند و تېره شپه؟ څو ځلې مې زنګ ووهلو، خبره داسې وه چې ورانګې نه پوهېږم چې زما شمېره له کومه کړې خو په واټسپ یې پیغام استولی و ویل یې چې د غالب شمېره راکړه څنګه وکړم؟

څو شېبې وروسته یې ځواب ورکړ:
-بلاک یې کړه، کیسه کې یې مه اوسه.

غالب پوهېدو چې د صبر مېوه خوږه ده او صبر یې هره ورځ خپلې پایلې ښودلې خو دننه ضد یې ړوند کړی و...

د وبایي ناروغۍ رخصتیو ورځې تېرېدې وخت چېرې تم کېږي، په چا ښه تېرېږي په چا بد او غالب د درسونو په لوستو تېرې کړې دوه اونۍ تېرې شوې پوهنتون پیل شوی و خو لومړۍ ورځ غالب لاړ نه...

دوهمه ورځ وه غالب پوهنتون ته روان شو، ورسېدو د پوهنتون دروازې سره شوکت او څو نور ټولګیوال ولاړ وو غالب وویل:
-څه کوئ؟ راځئ دننه.

شوکت وویل:
-اوهوو! تا ته په تمه وو څو کېک او ځینې نور شیان راوړو
-کېک څه کوئ؟ خیریت دی.
-ولې تا ته نه ده مالومه چې نن د معلم ورځ ده.
-اوه! زما پام نه و.

ټول روان شول...
ګړی وروسته بېرته را ورسېدل شوکت وویل:
-د پوهنځي کتابتون کې یې نمانځو له رییس مو اجازه اخیستې ده.
کتابتون ته دننه شول ټول ټولګیوال راغلل د کتابتون ډیکوریشن په خلاصېدو و ګلابو او نورې نجونې هم یو څنګ ته ناستې وې د غالب د موبایل شړنګهار شو کتابتون کې شورماشور و دباندې ووتلو موبایل بند شو ګلابو راغله غالب بېرته کتابتون ته دننه کېدو ګلابو غږ کړ:
-غالبه! څو شېبې خبرې وکړو؟

غالب نه څه وویل نه یې ور وکتل ګلابو له لاس ونیولو او ټولګي ته یې دننه کړ ټولګی تش و نو په ژړغوني غږ یې وویل:
-ولې رانه تښتې؟ ولې ما څه ګناه کړې؟

غالب هېڅ نه ویل ګلابو پر څوکۍ کېناسته له سترګو یې اوښکې روانې وې
غالب وروسته له میاشتو ور وکتل ګلابو وویل:
-راشه کېنه.

غالب هغسې ولاړ و، ګلابو بیا وویل:
-وایم کېنه !

غالب ورغی لرې ترې کېناست په غوسه یې وویل:
-وایم زما څنګ ته کېنه نږدې.

غالب نږدې ور کېناست ګلابو وویل:
-ما سره «مینه» لرې؟
غالب ګونګی و هېڅ یې نه ویل ګلابو په غوسه وویل:
-ووایه! نور وخت نه درکوم ډېره «وځورېدم» بس نه ده؟

غالب وویل:
-نه
-څه نه؟
-نه مانا نه مینه درسره «نلرم».
-اه! ته د کومې ختې جوړ یې ټول وایي مینه راسره لرې او ته څه وایې.

غالب غلی شو لنډه شېبه وروسته یې وویل:

-چا ته چې خپل عزت گران وي تا سره به مینه ونه کړي.
-ولې په ما څه شوي؟
-هو لکه هېڅ چې نه پوهېږې زما د گواښلو لپاره خو خلک رالېږې او خبره هم نه یې.
-څه ؟
-هو همغه کسان چې زه یې وگواښلم تا نه وو رالېږلي؟

گلابو غلې شوه، شېبه وروسته غالب وویل:
-رښتیا ترخه وي ځکه اوس گونگۍ شوې.

د گلابو په سترگو اوښکې را روانې وې، شېبه وروسته یې په ژړغوني غږ وویل:
-قسم کوم زه په هېڅ نه پوهېږم، خو دا همغه کسان دي.
غالب د گلابو اوښکې نشوای لیدلی، ور نږدې شو اوښکې یې ورته پاکې کړې ویې ویل:
-ښه اوس غلې شه، او تا کوم کسان یادول؟
-نه پوهېږم لومړي سمستر کې هغه د عملي کار په یو فورم کې ټولو خپلې شمېرې ولیکلې له هغه ورځې راهیسې چا راته زنگونه وهل ډېره یې وځورولم اړ شومه سیم کارټ مات کړم، هغه یو کس زنگ وهلو ستا په اړه یې راته وویل چې لرې اوسه ترې.

له همغې ورځې راهیسې تا خپل ځای بدل کړ ټولو سره به دې خبرې کولې خو ما ته د هن راکتل هم نه په همدې غم کې زما هېڅ دې خبرې ته پام نشو...

غالب وویل:
-اه! تا وویل او ما ومنله له هغې یوه ورځ مخکې تا واټسپ کې پیغام واستولو چې له ما لرې اوسه هغه څه وو؟

ګلابو یې له خپلې لاسي کڅوړې موبایل را وباسلو د وړانګې سره د پیغامونو پاڼه یې خلاصه کړه ویې ویل:
-وګوره دا وړانګې راته وویل چې که مینه درسره لري نو ناشونې ده چې وډار شي ته داسې یو پیغام ورته وکړه چې څه کېږي، خو! تا بلاک کړم.

غالب غلی شو، د ګلابو پر مخ بیا اوښکې راماتې شوې غالب پورته شو د ګلابو اوښکې یې پاکې کړې له لاسونو یې ونیوله ویې ویل:
-راځه چې کېک به خلاص شي.

ګلابو یې لاس کلک نیولی و ویې ویل:
-نو یو ځل خو ووایه.
-څه ووایم؟
-مینه راسره نه لرې؟

غالب له شیبې چوپتیا وروسته چیغه کړه:

-مینه درسرررررره لرم، گلابو!
-زه هم درسره ډېره مینه لرم خو لږ پام کوه نه وینې پوهنتون کې یو څوک به یې واوري.
-نه نه زه اوس هېڅوک نه وینم، بغیر له هغه راتلونکي ژوند چې له تا سره به یې لرم.

گلابو موسکی شوه ویې ویل:
-ښه، اول ته دباندې ووځه بیا زه درځم.

غالب دباندې لاړ، لنډه شېبه وروسته گلابو هم لاړه، په کتابتون کې د نمانځلو مراسم پیل شوي وو شوکت غالب ته وویل:
-چېرته وې؟

غالب شوکت ته غبرګه ورکړه شوکت په حیرانتیا سره وویل:
-څه شوي خوشاله ښکارې؟
-د معلم ورځ ده مبارکي مې درکړه.
-ما ته ولې زه معلم یم؟
-هو زما معلم خو ته یې.

شوکت موسک شو، څو شېبې وروسته استادان راغلل مراسم په خوشالۍ او خندا سره تېر شول د وخت په تېرېدو ټول محصلین لاړل گلابو او وړانګه هم له ټولګي ووتل غالب یې شاته پسې ورغی د پوهنځي دهلېز کې نور څوک نه وو غږ یې کړ:

-ګلابو!

ګلابو شاته ور وکتل وړانګې ته یې وویل:
-ته دباندې په تمه شه زه درځم.

د غالب په لور را روانه شوه ویې ویل:
-څه وایې؟
-خپله شمېره نه راکوې تا ویل سیم کارټ مې مات کړ نوې شمېره؟

ګلابو موبایل ترې واخیست خپله شمېره یې ټایپ کړه غالب ته یې ورکړه غالب شمېرې ته ځیر شو ویې ویل:
-دا خو ۹ شمېرې دي، یوه شمېره کمه ده.

ګلابو ترې روانه شوه ویې ویل:
-یوه شمېره یې خپله پیدا کړه زه دې دومره وځورولم دا یې غچ دی...
ګلابو ولاړه، څو شېبې وروسته غالب هم د کور په لور روان شو څېره له لرې د نوي غوړېدلي ګل پشان تازه ښکارېده کور ورسېد، د کور مخ کې یو نوی ماډل موټر ولاړ و، خیر کور ته دننه شو مور او مشر ورور یې انګړ کې ناست وو غالب وویل:
-لالا دباندې موټر چې ولاړ دی؟ د چا دی؟

ورور یې موسک شو ویې ویل:
-زما موټر خو وینې انګړ کې ولاړ دی زما خو نه دی.

-نه ما ويل د دروازې مخه يې بنده کړې.

شېبه وروسته يې ورور له جيب کيلي را وباسي غالب ته يې ورکوي او وايي:
-واخله کور ته يې دننه کړه، ستا لپاره مې اخيستی د کابل پوهنتون مزل اوږد دی ځکه.

غالب باندې په دې ورځ د خوښيو باران و، له ورور يې مننه وکړه او دباندې ووتلو چې موټر کور ته دننه کړي له هاخوا يې څو ملګري را روان وو يوه چيغه کړه:
-کوچني ورور دې وويل، مبارک د وي خو موږ ته چې چکر رانکړې نه کېږي.

غالب يې د ملګرو خبره پر ځمکه ونه غورځوله ټول موټر کې کېناستل په چکر ولاړل ورځ په چکر تېره شوه، د ماښام پای و غالب بېرته کورته راستون شو، مور يې وويل:
-زويه! ډوډۍ تياره ده.
-نه مورې زه موړ يم دباندې مې وخوړله.

خپلې خونې ته روان شو د کور دهلېز کې ټلويزيون روښانه و سندره غږېده:
-ګلاب ګلاب ځوانان رانه په سرو ...

غالب وارخطا شو له ځانه سره يې وويل:
-اوف! ګلابو ته مې زنګ هم ونه وهلو.

په منډه یې خپلې خونې ته دننه شو، موبایل یې را واخیست له ځانه سره یې وویل:
-اړ یم له صفر تر لسو یوه یوه شمېره ولیکم څو د ګلابو شمېره پیدا شي.

له صفر یې پیل وکړ زنګ یې تېر کړ ځواب یې ورکړ غالب وویل:
-هلو!

یو دروند غږ تر غوږ شو:
-هلو! اورم

د واره یې موبایل بند کړ څو شمېرې یې ډایل کړې د شپږمې شمېرې نوبت شو ډایل یې کړه شېبه وروسته یې ځواب ورکړ. غالب وویل:
-هلوو!

چا غږ ونه کړ، لنډه شېبه وروسته غالب بیا وویل:
-غالب یم!

له لنډې شېبې وروسته یو خوږ غږ تر غوږ شو:
-زه هم د غالب ګلابو یم.

تېرېږي خو بس کله کله سخـــت شـــي
چې محبوب درسره وي کال هم ساعت شي

د بېلتون کيسې د چا هم خوښې نه دي
غوره هغه شي چې پای يې محبت شي

د نړۍ تاج او تخت واړه له عاشق هېر
چې مصروف د معشوقې په سلطنت شي

رحيمي! به ستوري شماري نور به څه کا؟
چې يې يار د بې وفا په نوم نامزد شي

د ملا اذان وخت و، خو ګلابو او غالب هغسې خبرې کولې شپې، ورځې او مياشتې تېرېدې داسې نه ښکارېدل چې بيا به ستونزې د دې خوږې مينې په مخ کې خنډ جوړ کړي خو دا د انسانانو په لاس کې نه دي...

-۲۰۲۰ ز کال، نومبر ۱ نېټه

غالب او ګلابو د پوهنتون په بڼ کې د يوې ونې لاندې ناست وو، ګلابو وويل:
-زما کتابچه ټولګي کې پاتې شوې ته خپله کتابچه راوخله له بيک دې...
-ولې کتابچه څه کوې؟ په شنو پټو کې ناست يمه نو خو نو

ګلابو په خندا شوه ويې ويل:

-ته اوس له ځان کسکر مه جوړوه که کتابچه وي ټول به گومان کوي چې درس وايو گني بل گومان به وکړي.

غالب غلی شو بیک ته یې لاس کړ ویې ویل:
-یاره بس دی، نور دا د قید ژوند، راځه واده وکړو.

گلابو څه ونه ویل غالب وویل:
-څنگه؟ اوس خو ډاډه یې چې زه به تل درسره مینه کوم.

گلابو بانه له یو بل سره ور وستل څه یې ونه ویل، غالب بیا وویل:
-لکه چې زړه دې نه دی؟
گلابو د واره وویل:
-ما نو کله ویلي چې زړه مې نه دی؟ ته خو هم هېڅ په مینه او ناز نه پوهېږې مور دې راولېږه زه چې هو ووایم زما پلار یې هم مني.
-ښه داسې ده؟ نو زه همدا اوس ځم چې تر ماښامه تمرین وکړم چې مور او ورور ته څنگه ووایم.

غالب منډه کړه گلابو هم ټولگي ته ولاړه، غالب کور ته را ورسېد موټر یې ودرولو خونې ته دننه شو د مور څنگ ته یې نږدې ور کېناست ویې ویل:
-څنگه یې مورې؟

مور یې رډ رډ ور وکتل ویې ویل:
-ښه خو یې؟ څنگه لا درياد شوم.

-اوهوو! مور مې يې بس هر کله رایادېږي.
-هه! ښه خبره څه ده؟

غالب وويل:
-مورې ته خو پوهېږې چې زه لوی شوی يم؟
-هه! نه ما ته همغه کوچنی غالب يې، کوچنی چې وې ډېر شوخ وې.
-ياره مورې زه لوی شوی يم نور.

کوچني ورور يې پېجي کولو لوبه خلاصه شوه موبايل يې کېښود ويې ويل:
-وروره! خو سيده ووايه چې واده راته وکړئ.
غالب په غوسه وويل:
-گوره هلکه ته له خپل حد تېر شوې.

مور يې وويل:
-ښه نو واده نه غواړې؟
-نه مورې.
-نو څه خبره ده بله؟

غالب سور واوښت ويې ويل:
-ما ويل نه مورې غواړم يې.

مور يې موسکی شوه ويې ويل:
-نجلی څوک ده؟

غالب يې مور ته ټوله کيسه وکړه مور يې وويل:
-ځه ته ارام وکړه مازيګر دې ورور ته وايم.

غالب يې خپلې خونې ته ولاړ، ستړی و ويده شو...

تر ډېره ويده و ماښام کېدونکی و، سترګې يې پرانيستې تياره وه اودس يې وکړ شېبه وروسته اذان وشو لمونځ يې وکړ، دعا يې کوله د خونې دروازه ټک ټک شوه ورغی کوچنی ورور يې و ويې ويل:
-ادې ويل چې معشوقې ته دې خبر ورکړه سبا ورځو...
-ښه خو ورېنداره ورته ووايه ته ډېر کم عقل شوی يې.
ورور يې لاړ...

غالب موبايل را واخيست د ګلابو شمېره يې ډايل کړه زنګ يې تېر کړ لنډه شېبه وروسته يې ځواب ورکړ:
-سلامونه
-وعليکم خبره واوره، کريډيټ مې په خلاصېدو دي سبا مې مور دوی درځي.
-رښتيا!
-هو هو
-ښه نو غوږ شه بيا سبا زه پوهنتون ته نه درځم مور دوی دې راځي نو چېرې کېږي خو ته ولاړ شه چې درسونه مهم دي.
-ښه سمه ده.

موبایل یې بند کړ...

-۲۰۲۰ ز کال د نومبر ۲ نېټه
د غالب تر ټولو اوږده شپه په سخته سبا شوه، لمر بیا پر ځمکه خور و خو نن ورځ د لمر په وړانګو کې د زرګونو نورو انسانانو ترڅنګ د غالب او ګلابو هیلې هم ځلېدلې، غالب پوهنتون ته لاړ د دوهم ساعت اخري شېبې وې غالب شوکت ته وویل:
-زه یو څو شېبې دباندې ځم نن مې زړه نارامه دی.
-ښه ورځه، بڼ ته ولاړ شه چې ښه شې.
غالب له ټولګي ووتلو د پوهنتون بڼ کې پر یوه څوکۍ کېناست موبایل یې له جیب را وباسلو ډېټا یې روښانه کړه د واره د مسیج شړنګ شو، واټسپ یې خلاص کړ د ګلابو پیغام راغلی و د افغاني جامو شال یې په سر کړی و صرف سترګې یې ښکارېدې غالب زنګ ووهلو، شېبه وروسته یې ځواب ورکړ ویې ویل:
-څنګه و، ځان مې ښکلی جوړ کړی.
-اممم! ښه څه وشول؟
-مور دوی دې راغلي ورور او تره دې بله خونه کې پلار سره ناست دي.
-ښه موبایل کې چارج کم دی یو شعر ووایم؟
-هه! هو خو کسکر واله نه.

غالب وویل:
-چې په نوم دې تا شو بل ته نظر نه کا

ګلابو په یو دیدن مې مېین زړه کا

ستا د یوې موسکا لپاره سل نخرې کړم
ستا په یوه موسکا مې سل وارې زړه ښه کا

چې ته نه وې درست جهان خالي خالي وي
ګلابو غالب به ستا نه بغیر څه کا؟

موبایل بند شو، غالب ناست و څو شیبې وروسته د ډزو اوازونه تر غوږ کېدل څو کسان نظامي جامې پر تن پوهنتون ته دننه شوي وو...
ګلابو خپله خونه کې ناسته وه، ګړۍ وروسته یې ورېنداره راغله ویې ویل:
-مبارک د وي.

ګلابو موسکۍ شوه له حیاء یې څه ونه ویل د واټسپ د پیغام شړنګ شو وړانګې پیغام لیکلی و:
-په کابل پوهنتون وسله‌وال برید شوی، موږ رخصت شوي و خو غالب د باندې بڼ کې ناست و هلکانو ورته زنګونه ووهل موبایل یې هم بند دی، ترهګرو ډېر ځوانان ویشتي دي.

د ګلابو له لاسه موبایل ولوېدو او پر ځمکه را وغورځېده، په کور کې چیغې شوې د غالب مور هم خبره شوه په چیغو چیغو یې ویل:
-اه زما بدبخته زویه دا څه وشول.

د ګلابو مور هم په ژړغوني غږ ویل:
-وااای! لورې له واده مخکې کونډه شوې دا څه وشول.

تر ناوخته مازیګر په پوهنتون کې جګړه روانه وه...

ماښام شو جګړه پای ته ورسېدله د غالب ورور او د ګلابو پلار په روغتونونو ګرځېدل ځکه دا نه وه مالومه چې غالب مړ دی که ژوندی، څو روغتونونه یې وکتل خو غالب پیدا نه شو شپه د غالب د نه پیدا کېدو په غم سبا شوه د غالب ورور هم د ګلابو دوی په کور کې و، یوازې ایمرجنسي روغتون پاتې و ور روان شول، ګړۍ وروسته ور ورسېدل د روغتون په مخ کې د شهیدانو د نومونو لېست و په لېست کې د غالب نوم نه و خو دننه یې هم څوک نه پرېښودل له ډېر ټینګار او عذر وروسته یې ور پرېښودل ځای ځای بې صاحبه تابوتونه اېښي و څو شهیدان یې وکتل غالب پیدا نه شو له یوه سپین ږیري یې وپوښتل:
-دلته ټول څومره شهیدان راوړل شوي؟
-زه له پرون شپې راهیسې دلته یم، ۳۳ کسان شهیدان شوي وو د ډېرو خپلوان راغلل بس دا څلور شهیدان پاتې دي درې یې تاسو وکتل او هغه یو خو ښځي نه پېژندل کېږي.

د غالب ورور خواشینی د همغه تابوت په لور ور روان شو د تابوت تر څنګ یو کس ولاړ و د غالب د ورور زړه درزېدو ورنږدې شو چې د تابوت تر څنګ ولاړ ځوان مخ را واړوو د غالب ورور په لوړ اواز وویل:
-غالبه!

او بې هوښه شو، سپین ږیري غږ کړ:
-ربښتیا! زما هېر شو چې دا ځوان در وپېژنم دا غالب ځوان دی له پرون شپې راهیسې د شهیدانو سره دی خدای د خیر ورکړي ډېره مرسته یې وکړه...

غالب ولاړ اوبه یې راوړې د ورور پر مخ یې وشیندلې ورور یې په هوښ راغی د واره یې غالب په څېړه ووهلو ویې ویل:
-دومره بې مسوولیته یې هلته د مور څه حالت دی هوسی بې هوښه پرته ده یو زنګ د نشو وهلی؟

غالب سر ښکته واچولو ویې ویل:
-لالا! داسې حال شو چې زما ځان هېر شو ته وګوره شاوخوا په لسګونو ځوانان شهیدان شوي او زما موبایل کې چارج نشته.

غالب یې له ورور سره روان شو غالب په موټر کې خپل موبایل چارج ته ورکړ، څو شېبې وروسته یې موبایل روښانه کړ ګلابو ته یې پیغام واستولو ویې لیکل:
-ښه یې؟ په ما هېڅ نه دي شوي رک روغ یم.

څو شېبې وروسته د پیغام ځواب راغی لیکلي یې وو:
-سلام زه د هوسی ورېنداره یم موږ د هوسی پلار زنګ ووهلو موږ خبر یو چې ښه یې او هوسی هم ښه ده.

غالب د پیغام ځواب ولیکلو:
-خو هوسی، خپله چېرې؟
-هغه وايي چې يوه مياشت يې راسره خبرې ونه کړې.

غالب له ځانه سره وخندل ورور یې رډ رډ ور وکتل ویې ویل:
-بې پروا!

دا وخت هم تېر شو ګلابو رښتیا هم پوره یوه میاشت د غالب شمېره بلاک کړې وه، خو د غالب زړه ډاډه و ځکه اوس ګلابو د غالب په نوم وه د دې داستان د ستونزو لړۍ ختمه شوه که نه؟ لا نده مالومه ځکه ژوند کې چې ستونزې نه وي ژوند ورته نشو ويلی...

۲۰۲۱ ز کال د اګست میاشت

نور نو ستونزې خلاصې شوې یوه اونۍ کېږي د ګلابو او غالب د واده نېټه ټاکل شوې...

۲۰۲۱ ز کال د اګست ۱۴مه نېټه

د ماښام وخت کېدونکی و په کور کې د خوښۍ ماحول جوړ و شور ما شور و، غالب خپله خونه کې ناست و د ګلابو پیغام راغی:
-سبا مو واده دی، او خبرونه خو وينې شېبه په شېبه يو يو ولايت سقوط کېږي يو ځل زموږ واده پخير تېر شي.

غالب ځواب ورکړ:
-هیڅ خبره نشته، خبرونه ډېر مه ګوره نن به زه هم وختي ویده شم ته هم سبا مو اوږده او مهمه ورځ مخ کې ده...

څو شېبې وروسته غالب ویده شو، د ګلابو او غالب د مقدر دا شپه هم رڼا شوه د سهار لس بجې وې د ګلابو زنګ راغی ځواب یې ورکړ ویل یې:
-زه اوس ځم سینګارتون ته، نو که د پیغام ځواب مې درنکړ اندېښنه ونکړې زه خو ستا غوندې نه یم چې خبر درنه کړم.
-ښه خو واده خو شپې ته پیل کېږي دومره ژر به د سینګار خراب شي.
-نه ایله تر ماښام خلاص شي.
-ښه سمه ده.

موبایل یې بند کړ، کوچنی ورور یې راغی ویې ویل:
-راځه چې سینګار ته دې بوځم.
-د څه شي سینګار زه خو ناوې نه یم.
-یاره لږ خو دا ږیره او وېښتان اصلاح کړه.

غالب یې له کوچني ورور سره سقاوې ته روان شو، بیروبار و تر ناوخته نوبت ونه رسېدلو ۱:۰۰ بجه کېدونکې وه د غالب نوبت را ورسېدلو پر څوکۍ کېناستلو ږیره یې نیمه جوړه شوې وه نیمه نه چې پر ټلویزیون تازه خبر راغی:

-کابل په اضطراري حالت کې دی، ویل کېږي چې ارګ او د کابل ځینې حوزې د طالبانو په کنټرول کې دي.

څو شېبې وروسته د هوايي ډزو غږونه واورېدل شول، ډېر خلک په منډه له سقاوې ووتل کس وویل:
-وروره پورته شه! د مرمیو باران دی دوکان بندوم ځان خو راباندې تاوان نه دی.

غالب له څوکۍ پاڅېدو له ورور سره یې ژر موټر ته پورته شو او کور ته لاړل...
کور ته دننه شول کور تش و ځینې راغلي مېلمانه هم تللي وو په خونه کې کېناست کوچنی ورور یې راغی ویې ویل:
-واخله نوي کالي او واسکټ دې.

غالب کالي ترې واخیستل پر ځمکه یې وویشتل ویې ویل:
-بخت مې کوټه دی.

ورځ په اندېښنه کې تېره شوه د ګلابو موبایل بند و حالت داسې نه و چې څوک دباندې ووځي په دې ډول درې ورځې تېرې شوې ماخستن و غالب ویده کېدو چې پر واټسپ د ګلابو ویډیو کال راغی حیران شو خو ژر یې ځواب ورکړ د ګلابو پر تن د ناوې جامې وې غالب وویل:
-ته خو ښه یې، او تراوسه سینګارتون کې بنده یې؟
-زه ښه یم.

-خو دا شاته دومره ګڼه ګوڼه ولې ده؟
-هغه... موږ ټول قطر کې یو دا وګوره دا کمپ دی.
-څنګه؟
-زه هم نه پوهېږم دا مې ټول د پلار کارونه دي.

غالب موبایل بند کړ د خونې نه د باندې ووت ورور ته یې ورغی ویې ویل:
-لالا! هغوی خو قطر کې دي.
-څوک؟
-هغه هوسی او کورنی یې.

ورځې او شپې تېرېدې د دې دوه میینانو په څېر شاید ډېر کسان سره جلا شوي وو، د اګست ۲۶مه نېټه وه ټول په خونه کې ناست وو ورور یې راغی ویې ویل:
-ځانونه تیار کړئ، یوازې ځینې اړین شیان مو ځان سره را واخلئ څو!!!

غالب وویل:
-ولې چېرې څو؟!
-پوښتنې ډېرې مه کوه وخت یې نه دی.

د څه ویلو چانس یې ورنه کړ اړ وو چې ځانونه تیار کړي، ګړی وروسته روان شول د کابل هوایي ډګر عمومي دروازې سره ولاړ وو، ګڼه ګوڼه زیاته وه د دې تلونکو خلکو منځ کې ۹۰٪ خلک بې اسنادو او مدارکو روان وو، څکه دننه کېدل ستونزمن وو، د مازیګر وخت په زور او ټېلو هوایي ډګر ته

دننه شول تلونکي کسان يې ټول په کتار کېنولي وو تر ماښامه ناست و غالب وویل:
-لالا! خو ولې ځو...

لا د غالب خبره نه وه خلاصه چې د درز غږ شو د هوايي ډګر د قصبې خوا دروازې نه تور لوګي پورته شول چيغې شوې د لويو او وړو وسلو ډزې تر غوږ کېدې نور څه مالوم نه شول ځکه دوی دننه وو...

ګړی وروسته یوه لویه الوتکه راغله ټول په قطار ور روان وو، له تلونکو کسانو ډکه شوه د الوتکې شاتنۍ دروازه بنده شوه...
الوتکه کې له کچې زيات کسان سپاره وو، غالب د الوتکې په وروستۍ برخه کې پرلتۍ وهلې وه، ناست و، مخامخ ورته يو ماشوم ناست و شاته يې د کتابونو کڅوړه اچولې وه شين رنګ يې و په کڅوړه په تور خط په انګريزي ليکلي وو: "UNICEF" غالب د ماشوم په اوږه لاس کېښود، ماشوم مخ ور وړاولو غالب وويل:
-مور او پلار دې چېرته؟

ماشوم په خواشينې لهجه وويل:
-پلار خو مې نشته!
-ولې؟
-په ملي اردو کې و!
-نو چېرته دئ؟

-مړی او ژوندی یې نه و مالوم وروستی ځل هلمند ته د دندې لپاره تللی و، بیا یې خبر راغی چې په چاودنه کې شهید شوی.

غالب شېبه چوپ شو، بیا یې وویل:
-نو مور دې چېرته ده؟

د ماشوم سترګې له اوښکو ډکې شوې، شېبه وروسته یې وویل:
-چې د پلار...

اوښکې یې پاکې کړې بیا یې وویل:
-چې د پلار له مرګ خبر شوو، زما مور یې زما کاکا ته نکاح کړه...
ماشوم بیا غلی شو، غالب وویل:
-بیا څه وشول؟
-لا میاشت نه وه تېره کاکا مې ویل چې زما بل څوک خوښ دي زه بل واده کوم... بیا مې د مور کورنۍ موږ او مور مې له ځانه سره بوتلو، ویل یې چې: "په بدو کې مو نه ده درکړې چې تاسو داسې کارونه کوئ" څو ورځې تېرې شوې بابا مې زه او یوه کوچنۍ خور مې له کوره را وباسلو چې: "تاسو نشم ساتلی" اوس مې عمه سره اوسېږو.

د غالب سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، شېبه وروسته یې د ماشوم د تسلې په پار وویل:
-څه خیر ته دې همداسې تعلیم کوه، سبق دې وایه.

غالب له ځانه سره وویل:
-نه به ترې پوښتم چې ولې ځي ځکه هېڅوک د تگ دلیل نلري...

ماشوم وویل:
-زه سبق نه وایم!

د کتابونو کڅوړه یې را واخیسته، ځای ځای تور داغونه پرې وو، خلاصه یې کړه له منځه یې د بوټونو رنگ او برس را واخیستل موسک شو ویې ویل:
-بوټونه دې درته رنگ کړم؟

غالب هېڅ ونه ویل سترگې یې ډکې وې...
اوښکې یې پاکې کړې، سفر جاري و، د غالب کشرى ورور بل خوا ناست و، موبایل یې را وویست غوښتل یې عکس واخلي، د غالب ورته پام شو، د سترگو په اشاره غوښتل ووایي چې: "موبایل بند کړه" خو د هغه ورته پام کېدو د امریکایي ځواکونو د یوه سرتیري ورته پام شو، نږدې ورغی موبایل یې ترې واخیست په انگریزی یې وویل:
-موږ مه مجبوروئ چې له زور کار واخلو، څو څو واره مو وویل چې په الوتکه کې د موبایل کارونه منع ده، په خبره نه پوهېږئ؟

د غالب شاوخوا ناستو کسانو خبرې کولې غالب ورته غوږ و، یوه ځوان بل ته وویل:
-هغه د پابجي الوتکه دې لیدلې؟
-هو لیدلې مې ده ولې؟

-دا الوتکه کټ مټ هماغه ده، چې ښکته شو ویې گوره.

د ځوان څنگ ته یې په عمر پوخ پلار ناست و ویې ویل:
-ټولو ځوانانو همدا کارونه کول ځکه نن په دې حال یو!

سړی غلی شو، شېبه وروسته یې وویل:
-خدای پوهېږي څه به کېږي!

اوږد سفر پای ته په رسېدو و، الوتکه کېناسته څو شېبې وروسته د الوتکې په پای کې لویه دروازه خلاصه شوه ټول په کتار له الوتکې ووتل یو بس ډوله موټر راغی غالب شاوخوا وکتل د بس چلوونکي په شمول په هوایي ډگر کې ټول تور پوستي کسان وو. غالب له ځانه سره وویل:
-دا کوم ځای دی؟

شېبه وروسته یې له یوه امریکایي سرتېري وپوښتل:
-دا کوم ځای دی؟

امریکایي سرتېري د اوبو پایپ په خوله کې نیولی و غالب ته یې وکتل د اوبو پایپ بېرته شاته واچولو په انگرېزی یې وویل:
-کمپالا! د یوگانډا پلازمېنه.

ډېری کسان د دې خبرې په اورېدو نور هم نهیلي شول خو ټول زړه نا زړه بس ته پورته شول...

بس حرکت وکړ، ګړۍ وروسته مخامخ لوړ دېوالونه تر سترګو کېدل د تورې دروازې نږدې د امریکایي سرتېرو یوه پوسته وه بس ودرېد د نورو سرتېرو له همغې وروسته بس بېرته حرکت وکړ، لویه دروازه پرانیستل شوه د کمپ په منځ کې ځای ځای خېمې او یوه لویه ودانۍ ښکارېده بس ودرېد ټولو ته وویل شول چې؛ "له بس ښکته شي!"

څو شېبې وروسته ټول له بس ښکته شول، ټول یې مخامخ لویې ودانۍ ته بېول، د ودانۍ دروازې سره یې ټولو ته وویل چې تم شي، یو یو کس په نوبت دننه تللو وخت تېرېدو، څو شېبې وروسته د غالب نوبت را ورسېد مخکې ورغی، په څوکۍ ناست کس وویل:

- نوم دې څه دی؟

-غالب!

سړي برګ برګ ورته وکتل په یوه کاغذ یې نوم ولیکلو او په یوه لاسي بند یې سرېښ کړ، غالب ته یې ورکړ ویې ویل:

-دا دې په لاس کې واچوه!

غالب بند په لاس کړ سړي سرتېرو ته وویل:

- ۶۴مې شمېرې خونې ته یې بوځئ!

غالب د واره وویل:

-خو زما سره زما د کورنۍ غړي هم دي، هغه به څنګه شي؟

سړي په تونده لهجه وویل:
-دا افغانستان نه دی! هر څوک به خپل ځواب وایي.

غالب يې شاته د مور خواته خواشينی نظر وکړ، سړي بيا وویل:
-دا يې خونې ته بوځئ!

غالب ته سرتېرو لارښوونه وکړه او خونې ته يې بوتلو...
دروازه يې پرانيسته په خونه کې يو کټ اېښی و شاوخوا يې وکتل له ځان سره يې وویل:
-زندان دی!

خپل بيک يې په کټ کېښود څنګ ته کېناست له جيب يې موبايل را وباسلو د افغانستان سيم کارټونه بند وو، وای فای يې چالان کړ، وای فای نشته و، خواشينی شو موبايل يې بېرته د کټ په څنډه کېښود، پرېوت، سترې و سترګې يې پټې شوې...

ورځ له سلو ماتو هيلو او خپګان سره سبا شوه، غالب سترګې پرانيستې د خونې له کوچنی کړکۍ د لمر رڼا د کټ په لنګه پرته وه، د وادنی له لاندې شورماشور تر غوږ کېدو، غالب ورو په کټ کې کېناست، د ګوتو ټکونه يې وباسل، سوړ اسويلی يې وويست له کټ پورته شو...

د خونې کوچنۍ کړکۍ ته نږدې ودرېد د لاندې ځوانان ښکارېدل چې والیبال یې کولو، غالب یې له خونې ووت د ودانۍ دننه یې له یوه سرتېري وپوښتل:

-ایا موږ ته د باندې تګ اجازه شته؟

-هو! خو له کمپ څخه د باندې نه، د کمپ دننه اجازه شته.

غالب خوښ شو، له سرتېري یې مننه وکړه او مخکې ولاړ، لومړي پوړ کې په څوکۍ ناست و، په اوږه یې چا لاس کېښود، شاته یې وکتل مشر ورور یې و، غالب موسک شو، څنګ ته یې ځای پرېښود ویې ویل:

-راځه لالا! دلته کېنه.

ورور یې کېناست، د غالب له اوږو یې لاس چاپېر کړل ویې ویل:

-خپه یې؟

غالب څه ونه ویل، ورور یې بیا وویل:

-زه ښه پوهېږم ستا زړه نه کېدو چې وطن پرېږدې، خو... خو اې وو او بل ستا کوږدنه هم اوس هلته نه وه.

غالب چوپ و شیبه وروسته یې وویل:

-موږ باید داسې نه وای کړي، وطن ته مور وایو او مور مو په سخته کې یوازې پرېښوده. څه وایې موږ به خدای د هغې مور په حق کې وبښي؟

له شیبې چوپتیا وروسته یې بیا وویل:

- موږ افغانان چې په هر حالت کې يو مسوول يې موږ خپله يو.

ورور يې د ويلو لپاره څه نه درلودل په موسکې لهجه يې وويل:
- څه! لږ د باندې ولاړ شه چې هډوکي دې گرم شي.
- د پردي ښار سيوري هم انسان سوځوي!

ورور يې ولاړ، غالب څو شېبې ناست و او بېرته خپلې خونې ته ولاړ...

په کټ کې پرېوت، موبايل يې را واخيست د گلابو عکس يې کتلو له ځان سره يې وويل:
- اه! ته به څنگه وې؟ زما او ستا مينه هم تر ليلا او مجنون کمه نه وه، په هر قدم کې نوي ستونزې...

د انتظار شپې او ورځې تېرېدې...

- يوه اونۍ وروسته

مازيگر کېدونکی و غالب سر ايښی و چې د خونې دروازه ټک شوه يو غږ وشو:
- ځان تيار کړئ ستاسو د تللو وخت دی.

غالب يې ژر له خپل ځای پورته شو او بيک يې شاته واچولو له ځان سره يې وويل:

-دا يوه اونۍ تيار ناست يو!

له يوګانډا نه تر قطر، له قطر نه د امريکا د ويرجينيا کمپ پورې تګ درې اونۍ وخت ونيولو، ګلابو او غالب د امريکا ويرجينيا کمپ کې يوځای شول د ورور غوښتنه يې وه چې د همدې افغان کډوالو په شتون کې به د دوی نکاح وتړي او هغسې وشول که څه هم خاوره پردۍ وه خو خلک خپل وو د غالب او ګلابو واده د بېلابېلو اقوامو په شتون کې د کډوالو په کمپ کې وشو، خو دا واده له وطني ودونو ډېر رنګين و ځکه د هر قوم او هر رنګ افغان کورنيو شتون درلود په رنګينو مراسمو ګلابو د غالب مېرمنه شوه، کوچنی ستيج جوړ و له نکاح وروسته غالب ستيج ته پورته شو ويې ويل:

- له تاسو ټولو مننه، که څه هم په خپل وطن کې مې واده ونشو کړای خو ما هسې ويل چې بخت مې کوټه دی، نه! بخت مې بيدار دی ځکه خو يې تاسو سره مخ کړم...

مورډ په مينه واده وکړ، د مينې په دې دور کې له ډېرو ستونزو سره مخ شوي يو خو ژوند په ستونزو ژوند دی که ستونزې نه وي ژوند بې مانا دی، ما هم تل ستونزو ته غېږه ورکړه خو مينه مې پرېنښوده، زما ملګري شوکت به ويل چې "مينه کې د پای ټکی نشته يوازې کامې دي، کامې"

غالب له شېبې چوپتيا وروسته وويل:
- خو خواشينی يم چې تر ټولو ښه ملګری مې شوکت په دې مراسمو کې نه و.

د خلکو د ګڼه ګوڼې له منځ غږ شو:
- غالبه! زه دلته یم

پـــای